

METAL
VENECIJOJE

Ketė Blek, Metai Venecijoje

PIRMAS SKYRIUS

Nėra nieko liūdniau, nei pavydėti sau savo paties gyvenimo. Suprantate, ką noriu pasakyti? Ar kada nors pavydėjote tai mergaitei, kuria kadaise buvote? Ar žvelgėte atgal į savo praeitį suvokdami, kad ji buvo daug labiau jaudinanti nei artėjanti ateitis? Ar kada nors taip jautėtės? Šią akimirką iš visų jėgų stengiuosi, kad toks jausmas manęs neužplūstų.

Nuo tada, kai perėmiau gyvenimą į savo rankas, jis buvo labai įdomus. Na, pradžia buvo tokia pat nuobodi, kaip ir visų. Mokykla ir namų darbai, filmukai prieš vakarienę, stalo dengimas, sutižusios daržovės ir guminė mėsa, tada anksti į lovą, kur valandų valandas guli nemiegodamas ir žiūri į šviesos plyšelį po durimis, ir galvoji, galvoji. Žinojau, kad manęs laukia geresni dalykai. Tik reikėjo juos rasti arba padėti jiems surasti mane.

Vaikystė yra toks laiko švaistymas, ar ne? Manoji, rodės, tęsėsi amžinybę. Kai tik iš jos ištrūkau – atsukusi nugarą šiauriniam gimtajam miestui, traukiniui lekiant Londono Justono stoties ir naujo gyvenimo link, – prisiekiau sau, kad daugiau neiššvaistysiu nė minutės.

Savaime suprantama, visi turime skalbti drabužius ir siurbti grindis, tad aš negyvenau visu pajėgumu kiekvieną sekundę. Tačiau stengiausi kuo geriau išnaudoti savo laiką.

Aš jojau ant arklio per Mongolijos stepes ir dalijausi jako mėsa su klajokliais. Inuitai Grenlandijoje maitino mane ruonių taukais. Springdama rijau pūdytą ryklienaę Reikjavike. Šanchajuje pusryčiams valgiau traškius blynelius, kuriuos kepė gatvės prekiautojai, o Mumbajuje aštrią dosą iš pakelės kioskelio. Paskui savo apetitą apkeliavau pasaulį. Galbūt jūs matėte mano sukurtas televizijos laidas, skaitėte mano parašytus straipsnius ar knygas? Mano gyvenimas buvo pilnas nuotykių, bent jau iki šiol.

O tada man sukako penkiasdešimt ir kažkas pasikeitė. Manau, kad kalta mama.

– Dvidešimt gerų metų, – įspėjo ji. – Štai kiek tau liko. Po to nuotykių jau nebesinorės.

Atsakiau, kad ji nusišneka, tačiau padėjusi ragelį nesilioviau galvojusi apie jos žodžius. Dvidešimt gerų metų neatrodė pakankamai daug. Kas, jei mano mama teisi? Gal septyniasdešimties aš jausiuosi visiškai kitaip nei dabar. Gal yra koks nors slenkstis, kurį peržengęs pradedi trokšti saugumo ir patogumo. Kaip man sužinoti iš tiesų?

Tą naktį pabudau trečią valandą ir nebegalėjau užmigti. Tokiu paros metu baimės visada atrodo didesnės ir aš tikėjau, si, kad atėjus rytui ši pradings. Tačiau rūpestis ilgam įsitaisė mano galvoje. Negalėjau jo atsikratyti.

Vėl paskambinau mamai.

– Tu niekada nebuvai nuotykių ieškotoja, – suniurnėjau, – iš kur tau žinoti?

– Nes aplink mane visi yra seni ir mes visi tokie patys, – atsakė ji. – Mūsų pasų galiojimas pasibaigęs ir mes nebesinaudojam savo vairuotojo pažymėjimais.

– Dieve, kaip liūdna.

– Žinai, Kete, galima atrasti malonumą ir mažuose dalykuose. Visai gera būti namisėda. Pamatysi.

Ne, nepamatysiu. Mano nuomone, gyvenimas yra tai, kas nutinka uždarius namų duris. Tai sukrautas lagaminas ir pinigė, pilna užsienio valiutos. Nesakau, kad nesijaučiu vyresnė. Man maudžia kairį klubą, reikia skaitymo akinių ir, jei aš kas mėnesį neapsilankyčiau pas kirpėją, galvoje žilų plaukų būtų daug daugiau nei rudų. Aš matau ženklus. Tačiau esu pasižadėjusi – net jei gyvensiu iki šimto metų, niekada nebūsiu namisėda.

Pasistengsiu, kad senstant mano gyvenimas būtų dar įdomesnis, o ne nuobodesnis. Nešvaistysiu laiko. Ir nepavydėsiu sau savo pačios gyvenimo. Niekada.

Ketę buvo apėmusi viena iš jos pavojingų nuotaikų. Belaukdamą, kol Masimo žmona pasirodys bare, ji išmaukė taurę martinio tuščiu skrandžiu, ir tai nebuvo pati geriausia idėja. Ji vis pažvelgdavo į staliuką tolimiausiame terasos kampe, tačiau barui pildantis jis vis stovėjo tuščias. Gal Zita visai neateis. Kai ji pagaliau pasirodė, Ketė negalėjo apsispręsti, pajuto palengvėjimą ar nusivylimą.

Zita vilkėjo raudoną suknelę iš tamprios medžiagos ir nešėsi vieną iš tų rankinių, kurios kainuoja daugiau nei kai kurių žmonių automobiliai. Masimas pasitiko ją bučiniu į abu skruostus ir jie drauge nuėjo prie staliuko.

– O, varge, – ištarė Ruta, vis dar sėdinti prie baro su jau tuščia džino taure.

– Atsiprašau? – Ketė žvilgtelėjo į ją pusiau apsiblaususi. – Norėjot dar taurės?

– Ne, tikrai ne.

– Tai ką tada reiškia tas „O, varge“?

– Jūsų spalvos vėl keičiasi, liepsnojanti raudona, oranžinė ir auksinė. Gražu, bet truputį baugina.

Ketė susierzinusi atsiduso.

– Atleiskit, Ruta, bet netikiu visom šitom nesąmonėm.

– Nieko tokio. Jūs ir neprivalot. – Ji neatrodė sutrikusi. – Ir, žinot, gal dar išgersiu; gazuoto vandens su žaliaja citrina. Noriu dar šiek tiek pasilikti ir pažiūrėti.

– Ką pažiūrėti? – pasiteiravo Ketė.

Ruta patraukė pečiaus.

– Pažiūrėsime, pamatysime.

Ketei atrodė, kad praėjo amžinybė, kol Nikas priėjo ir priėmė jų užsakymą. Tada Zita jį užlaikė pliurpdama be sustojimo – ji buvo jo teta, tad tikriausiai pažinojo jį nuo vaikystės, spėjo Ketė – ir pagaliau jis grįžo prie baro, pirmą kartą pakeliui sustodamas ir nunešdamas tuščias taures.

Ketė beveik išplėšė užsakymą jam iš pirštų. Martinis bus Masimui, o *Spritz* kokteilis jo buvusiai žmonai. Ji greitai sumaišė gėrimus ir mostelėjo Nikui eiti šalin.

– Nunešiu. Tu eik ir pasiteirauk tų amerikiečių, ar jie nenorėtų dar ko nors.

Ji žinojo, kad Masimas stebi ją ateinant, tačiau jo veido išraiška visai nepasikeitė, net ir tada, kai ji padėjo gėrimus ant stalo ir nusišypsojo Zitai.

– Sveiki, aš Ketė, Masimo mergina, labai malonu su jumis susipažinti.

Zita pašoko ant kojų.

– Aš jau seniai norėjau su jumis susipažinti, – tarė ji sugriebdama Ketę už rankų. – Masimas sakė, kad neskubėčiau. Tikriausiai nenorėjo jūsų išgąsdinti savo didele pakvaišusia šeima.

Jos kvėpalai svaigino, oda buvo labai švelni. Balsas buvo kimus, o rankos paspaudimas stebėtinai stiprus. Nuleidusi akis Ketė pastebėjo, kad ji vis dar nešiojo žiedus – sužadėtuvių ir vestuvinių.

– Prisijunkit prie mūsų, – paprašė Zita. – Sėskit, imkit mano gėrimą, paprašysiu, kad man padarytų kitą.

Masimas nejaukiai nusijuokė.

– Ketė ši vakarą maišo kokteilius, ji negali prie mūsų prisijungti.

– Bet aš noriu geriau su ja susipažinti, – neatlyžo Zita.

– Gal kada kitą kartą.

– Masimai, *caro*, – meilikaujančiu balsu tęsė Zita. – Nebūk toks užsispyręs. Jei Nikas be jos nesusitvarko, kodėl tau nenuėjus jam padėti?

– Bet aš... – atrode, kad Masimas nusiteikęs prieštarauti, tačiau tada jis persigalvojo. Buvo matyti, kad vis dar dvejoja. – Gerai, jei tikrai to nori.

– *Perfetto!* Eik ir leisk mums ramiai paplepėti. – Zita paplekšnojo jam per ranką. – Nesijaudink, *caro*, gali mumis pasitikėti.

Ketės planas buvo visai ne toks. Ji tik norėjo susipažinti su jo buvusią žmoną, o ne praleisti pusę vakaro su ja kalbėdama. Tačiau ją jau vedė kėdės link, o tos moters ranka vis dar laikė ją stipriai suspaudusi. Masimas pasiduodamas stojosi iš savo vietos.

– Gerai, damos, smagiai paplepėkit. Šūktelkit, jei norėsit daugiau gėrimų. – Jis juokais linktelėjo. – Aš jūsų paslaugoms.

Ketė gurkštelėjo martinio, kurį jis paliko ant staliuko. Ji jautė Zitą sėdinčią šalia, kaip ši pasilenkia į priekį ir arčiau, kaip jos kvėpalai apgaubia jas abi.

– Taigi... – neryžtingai pradėjo Ketė.

– Taigi, – pakartojo Zita. – Jūs Ketė Blek. Mačiau keletą jūsų laidų. Esate garsi, tiesa? O dabar esate Masimo mergina.

– Tiesa.

– Sakykit, Kete Blek, mes būsim draugės ar priešės?

– O turim būti viena arba kita? – Ketė jautėsi išmušta iš vėžių.

– Žinoma. – Zita pabarbeno į stalą vario spalva lakuotais nagais. – Tai neišvengiama, ar ne?

Ketė giliai įkvėpė, kad nusiramintų.

– Aš nemanau... – pradėjo ji.

– Pažvelkit į Masimą prie baro, – nutraukė ją Zita. – Ar galit pasakyti, kas jo galvoje? Ne, nes jūs jo gerai nepažįstat. Bet

aš pažįstu ir pasakysiu. Jis džiaugiasi, kad mes susipažinom, nes dėl to nerimavo, tačiau taip pat ir nervinasi, nes nebevaldo padėties. Matot? Tai tik vienas iš būdų, kaip galėčiau jums padėti, jei jūs būtumėt mano draugė. O jei jūs mano priešė, tada...

– Aš verčiau būčiau jūsų draugė, – tarė Ketė kiek įstengdama laisviau. Ji akimirką susimąstė apie Rutą, stebinčią ją nuo savo laktos prie baro. Jei ji tikrai matė spalvas, koks šou dabar dėjosi jai prieš akis?

– Puiku, teisingas pasirinkimas. – Zita atsilošė kėdėje.

Nors ir patraukli, jos veide buvo tam tikro kietumo, pastebėjo Ketė. Geriau šios moters nepaversti savo priešė.

– Džiaugiuosi, kad taip galvojate.

Zita nusišypsojo jai.

– Vargšas Masimas neplanavo, kad mes taip greitai susipažinsime, o jis toks vyras, kuris labai nemėgsta, kai kas nors vyksta ne pagal planą. Jis visada norėjo, kad gyvenimas būtų toks, kaip jis įsivaizduoja.

Ketė susimąstė, jog tai tikriausiai tiesa. Masimas buvo iš tų žmonių, kurių stalas visada atrodė tvarkingas, o daiktai spintose rūpestingai sudėti. Jei ji palikdavo ant grindų atverstą knygą, grįžusi rasdavo ją tvarkingai padėtą atgal į lentyną. Jei numesdavo džinsus ant kėdės, jis juos sulankstydavo. Jis mėgino nuleisti juokais, kaltino savo tarnybą kariuomenėje, tačiau ji matė, kad tai jį tikrai erzina. Ir, tiesą pasakius, jų kambarys viešbučio palėpėje tikrai buvo labai ankštas ir lengvai sujaukiamas. Neilgai trukus ji liovėsi palikinėti savo daiktus netvarkingose krūvose ir pradėjo stengtis viskam atrasti savo vietą.

– Turbūt vadovaujant tokiam viešbučiui reikia būti organizuotam, – pasakė ji Zitai, jausdamasi nejaukiai, kad šitaip aptarinėja Masimą su ja, nes buvo tikra, kad jam tai nepatiktų.

– O jūs jam padedate dirbdama čia. Ir kaip sekasi?

– Gerai.

Zita nepatikliai kilstelėjo antakius.

– Turėjote tokią išpūdingą karjerą, visos tos kelionės, įvairios šalys, o dabar esate Venecijoje. Kokia ji jums atrodo?

– Įdomi, – pasakė Ketė naudodamasi proga pakeisti temą. – Visiškai kitokia nuo visų kitų vietų, kur esu buvusi, ir ne tik dėl kanalų ir architektūros.

– O dėl ko?

– Man tai tarsi du miestai, – paaiškino Ketė. – Yra Venecija venecijiečiams ir Venecija turistams.

– Tai greičiausiai tiesa, – sutiko Zita. – Tiek daug senųjų šeimų išsikėlė į žemyną, kur gyventi pigiau ir paprasčiau. Likę supranta, kad jų gyvenimas priklauso nuo turistų, tačiau jie stengiasi išlaikyti atstumą. Tai mažas uždaras ratas.

– Aš labai norėčiau į jį patekti. Turiu parašyti knygą apie tikrąją Veneciją.

– Sėkmės.

– Jūs čia ilgai gyvenate, turbūt gerai pažįstate miestą.

– Taip, bet nebūtinai jo žmones. Nepamirškite, kad aš iš Neapolio. Jiems aš pašalietė; nekalbu jų dialektu. Galbūt po kelių amžių jie mane ir priimtų, bet dar ne dabar.

Ketė jautė, kaip jai svyra rankos.

– Deja, dirbdama viešbutyje daugiausia bendrauju su turistais. Nežinau, ką daryti.

– Galbūt kuo stipriau stengiatės atrasti tikrąją Veneciją, tuo labiau ji slepiasi, – pasakė Zita.

– Tai ką jūs siūlote?

– Palaukti, kol ji pati jus suras?

– Niekada nepasizymėjau didele kantrybe, – prisipažino Ketė.

Zita vėl nusišypsojo.

– Štai ir dar vienas mus jungiantis dalykas.

Po to pokalbis vystėsi šiek tiek lengviau. Zita su pasididžiavimu ir meile kalbėjo apie savo dukras. Papasakojo apie Morosinių šeimą, painingą grupę tėvų, tetų, pusbrolių, sūnėnų ir dukterėčių, kurių Ketė buvo įsitikinusi niekada gerai neatsiminsianti. Ji rekomendavo kirpėją ir vienintelę moterį visoje Venecijoje, kuriai turėtų būti leidžiama prisiliesti prie Ketės antakių. Ji išgėrė vieną *Spritz* kokteilį, tada kitą, jos balsas vis garsėjo, o rankos vedžiojo skirtingas figūras ore. Masimas retkarčiais pažvelgdavo į jas ir net Ketė, kuri buvo vos bepradedanti jį pažinti, matė, kad jam buvo nejauku matyti jas drauge.

– Džiaugiuosi, kad mano vyras sutiko tokią moterį kaip jūs, – pasakė jai Zita. – Manau, kad jūs jam puikiai tikssite. Ir esu įsitikinusi, kad būsime geros draugės.

Temstant terasa tuštėjo. Po kokteilio ar dviejų pakilus nuotaikai, žmonės ėjo vakarieniauti. Ketė staiga užsinorėjo eiti su jais. Dalis jos troško pabėgti nuo visos šios situacijos – šitos moters, Masimo, jo viešbučio, jos knygos kontrakto, visų iššūkių, kuriuos ji sau metė, netgi Venecijos. Viskas atrodė taip sudėtinga ir ji neįstengė prisiminti, kodėl jai kadaise atrodė, kad tai toks geras planas. Nuotykių dvasia, vedusi Ketę per visą pasaulį, rodė, apleido ją šitame vandens lygumų ir miglotų kanalų mieste. Pirmą kartą gyvenime ji jautėsi išsigandusi. Turbūt net buvo lengviau drąsiai stovėti vidury kokios nors laukinės vietos nei ten, kur ji buvo dabar, bandydama prisitaikyti prie kito žmogaus gyvenimo, sužinoti, ką reiškia įsimylėti.

Ketė staiga atsistojo.

– Man reikia eiti, – pasakė ji. – Turiu dar šį tą padaryti.

Zita atrodė nustebusi.

– Maniau, galėtume kartu pavakarieniauti.

– Kokį kitą vakarą, – atsakė Ketė. – Šiandien praradau per daug laiko ir prieš eidama miegoti turiu parašyti bent porą

šimtų žodžių, kitaip tokiais tempais niekada nespėsiu iki nustatyto termino.

– Ak, taip, jūsų knyga. Apie ką ji bus? Veneciją? Masimą? Jūsų santykius?

– Apie visa tai, – nejaukiai atsakė Ketė.

– Nekantrauju ją perskaityti.

– Aš dar pačioje pradžioje, – paaiškino jai Ketė. – Dar laukia daug darbo. Gero vakaro, Zita. Greit pasimatysime?

– Būtinai, – atsiliepė Masimo žmona. – Labai greitai, esu tuo tikra.

Ruta prie baro akivaizdžiai jas stebėjo, o dabar apsimetė, kad susikaupusi skaito savo kelionių vadovą.

– Turiu nuspręsti, kur eiti vakarienės, – pasakė ji Ketei. – Tiesiog užkąsti į kavinukę ar į rimtą restoraną?

Ketė parekomendavo keletą vietų, nebrangių ir ne per toliausiai, kur pagyvenusi moteris neturėtų jaustis nejaukiai vakarieniaudama viena.

– Prisijungčiau, bet turiu dirbti, – pasakė Ketė. – O vėliau tikrai turiu prisėsti prie savo knygos.

– Viskas gerai, užsiimkit rašymu. – Ruta spoksojo į ją. – A, ir jei jums įdomu, dabar jūs mėlyna. Tamsiai, tamsiai mėlyna. Atrodo niūru ir ganėtinai dramatiška.